

Ваканция.



Чичо Пейо.

Качилъ се чичо Пейо на кобилката си и тръгналъ за въ града. Пътътъ му минавалъ между градинитѣ и надъ главата му се надвѣсили клоне нагръздени съ узрѣли черници.

Спрѣлъ кобилата си чичо Пейо, опрѣлъ краката на зингиитѣ, поисправилъ се малко и почналъ да бере.

Бере, яде, бере яде и си мисли:

— Както съмъ сега, да има нѣкой да каже на кобилата — „дий — “ ще падна да се прибия.

Както си мислилъ, така, безъ да си иска, изпле-
сналъ му се езикътъ и казалъ:

— Дий!

Кобилата тръгнала и чичо Пѣйо се намѣрилъ на земята.

Надеждица.

— Мамо, като пася свинетѣ и пушкамъ съ тоягата тукъ тамъ по брѣга, какво ли ще стане ако да изровя едно гърне съ пари!

— Е, синко, и баща ти съ тая надеждица умрѣ.